

Guillem, un nen diferent

Rosa López

*Guillem, un nen
diferent*

Rosa López

Autora: Rosa López

Títol: *Guillem, un nen diferent*

Sobre el relat: *Guillem, un nen diferent*, és un relat breu creat amb motiu del Dia Internacional de la síndrome d'Asperger

Disseny de la portada: Rosa López

Rubí 17 de febrer de 2022

© #PasionConTinta Rosa López

Recordo que en Guillem, amb 7 anys, quan anava a la classe dels Astronautes ja apuntava maneres...

En ocasions, la Marta, la mestra s'enfadava perquè a les tutories del divendres, el Guillem sempre acabava sent el protagonista per alguna raó.

La majoria de divendres de tutoria el nen no participava dels temes que es xerraven a classe. En Guillem es mostrava absent, trist, com si visqués en un món diferent, paral·lel en el que es trobava.

En comptades ocasions, si a la classe es comentava un tema que al Guillem li agradava, llavors participava. El nen prenia la paraula i no deixava intervenir a la conversa a ningú més. La Marta, mediava les exposicions orals intentant donar el torn de paraula a la resta de companys però, tan aviat com el nen o nena que estava parlant feia una pausa o un silenci propi d'una conversa, el Guillem tornava a agafar la paraula i prosseguia amb el mateix que havia dit anteriorment. Una, dues o desenes de vegades repetia la mateixa frase, utilitzava el mateix argument si algú es mostrava contrari a les seves afirmacions...

La resta de companys de classe, quan el Guillem es mostrava tossut i reiteratiu, es relaxaven i no l'escoltaven; els alumnes més xerraires feien grupets de tertúlia on es sentien frases com:

- Uff , una altra vegada el mateix. Quin cansament!!
- Vinga nois - Comentava la Marta - una mica de silenci, si us plau..., escoltem el que ens explica el company.
- Bla, bla, bla... i més bla, bla, bla - va dir el Roger -

Tots els alumnes de la classe els Astronautes van riure al uníson a l'escoltar les paraules del Roger.

El Guillem s'havia quedat amb l'expressió corporal freda, immòbil i amb els ulls grossos clavats a la cara de la Marta. El nen no entenia la dinàmica de les sessions de la tutoria. La reacció col·lectiva inesperada, improvitzada dels seus companys el frustrava i per tant s'autoexcloïa... el Guillem sentia i rebia el rebuig del seu entorn... Aquest era el seu pensament intern que no compartia amb ningú.

El tarannà del Guillem canviava durant l'estona d'esbarjo al pati. Es movia ràpidament d'un lloc a un altre. Bellugava els braços amunt i avall i era feliç fent l'avió. L'estona de joc era el moment de deixar anar les tensions acumulades ja que el Guillem semblava tenir un punt d'hiperactivitat i el fet d'estar en moviment el feia content.

Quan s'organitzaven curses de carreres entre classes el Guillem es reconeixia des de lluny entre els participants per l'activitat dels seus moviments desordenats, a mode de descoordinació i com si estiguessin fora de l'òrbita corporal. Diríem que els moviments de braços i cames resultaven exagerats i incontrolats per l'activitat física que realitzava.

El nen no patia ni s'adonava d'aquesta diferència vers els companys... això sí, amb freqüència durant la cursa xocava amb algun nen o nena. El Guillem corria mantenint la seva trajectòria que mai era recta ni seguia la lògica grupal.

A l'escola, durant les classes de llengua el Guillem patia. Un dia a la setmana en l'espai exposició en grup, s'havia de fer equip per debatre algun tema d'actualitat.

Quan era l'hora de fer equip i buscar als companys, el Guillem sempre tenia dificultats per fer pinya.

Si per alguna raó aquella setmana les exposicions eren individuals no sorgia cap problema per desenvolupar la tasca. Ell escollia el tema i en el moment de l'exposició podia passar-se tota l'hora parlant sense interrupcions. Eren moments per lluir-se on el vocabulari era l'adequat i superior al que li correspondria per l'edat. El Guillem desenvolupava l'exposició oral amb una correcta explicació amb arguments i resultats. El moment final era destinat a resoldre les preguntes o dubtes...

Malgrat si l'exposició generava interès entre els oients i el grup classe s'emocionava intensament, feia sorolls, i parlaven entre ells, el Guillem es sentia insegur i neguitós. La inseguretat es transformava en tons de veu elevat seguit d'una sensació de mareig general.

El sobtat descontrol de la situació provocada per l'interès de la seva exposició, no reflectien les ganes imperioses de demostrar el que sabia. Ell sentia el fracàs personal.

Amb una evolució diferent però amb un resultat semblant o pitjor a l'anterior resultaven les sessions d'exposició en grup.

En Guillem durant l'explicació dels seus companys criticava davant de tothom la manera d'expressar la idea o concepte d'un membre del grup, que no tenia la mateixa opinió que ell.

No tenia inconvenient a remarcar públicament les faltes o errors durant la presentació.

El problema que s'originava a continuació, no era tant per mostrar un desacord amb la resta de nens i nenes del seu grup, sinó per la manera com ho feia; les formes que utilitzava no eren les socialment correctes.

En Guillem quan feia les correccions no existia gens de diplomàcia ni empatia cap a l'altra persona. Mostrava una actitud prepotent i irrespectuosa que la Marta aturava a l'instant per no ferir als alumnes que debatien el seu treball.

Quan la mestra posava fi a la tensió ambiental els companys del Guillem ho acceptàvem perquè la recomanació venia de la tutora. Sense rondinar gaire reprenien les tasques amb ordre; en canvi ell no era capaç d'entendre què disgustava a la resta ni

perquè es mostraven ferits per les seves paraules. En situacions com aquesta era quan li apareixia l'expressió paralizada amb els ulls clavats a la cara de la Marta.

La mestra aprofitava els moments de calma del grup classe per fer didàctica i explicar que tots ens hem de respectar individualment tal com som perquè la nostra essència com a individu és la persona.

El dimarts era el millor dia de la setmana pel Guillem. El matí sencer es dedicava a les matemàtiques, càlcul i informàtica. El nen sovint comentava en veu alta que aquestes sessions eren més curtes que la resta ja que li passava el temps ràpid.

El Guillem durant la classe de matemàtiques tenia tasques de nivell superior als seus companys per la seva condició especial. Això de manipular números li donava seguretat i control i gaudia amb els propis resultats.

Quan estava immers en el món logístic fent resolució de problemes si li preguntaven com es sentia sempre donava la mateixa resposta:

- Bé, a seques, i acte seguit comentava el resultat obtingut del que feia...
- Veus?... Ja està resolt - Exclamava alegre.

Pel Guillem, comunicar-se era transmetre dades i explicar la informació. Sense emoció aparent, amb un to monòton i sense modular la veu durant l'explicació.

Al claustre de professors, quan els educadors comentaven com s'integrava el Guillem amb la resta del grup, la Marta insistia que la Síndrome d'Asperger no és una malaltia, sinó que és una condició neurològica diferent a la majoria. La diferència consisteix en l'alteració del procediment de l'entorn com deia Shopenhauer.

- La diferència de comportament i reacció davant dels estímuls, en els models socials és el que més costa que acceptin. Els companys de classe pregunten per què el Guillem fa tonteries o per què s'enfada tant quan no li

donem la raó - Explicà la coordinadora de cycle.

- En canvi els que segueixen bé els raonaments lògics queden bocabadats quan parla que aquesta o aquella acció segueix un patró que ell ha vist i a continuació l'explica. - Comentava l'Eva - Llavors amb un llapis i un full blanc dibuixa mentre va parlant... En Guillem acaba definint una mini tesi esquematitzada. Penso - Prosseguí la mestra -, que la intenció del Guillem és captar l'atenció de tothom per no improvisar accions o reaccions inesperades....

La reunió continuà uns 50 minuts més dels quals bona part es parlaren de les peculiaritats dels "aspies", com les dificultats que té el Guillem en els temes de comunicació social i en la flexibilitat del pensament i comportament humà; en canvi amb freqüència mostrava un llenguatge i una capacitat intel·lectual superiors a la mitjana de la classe. Al claustre trimestral els temes i situacions concretes de la classe dels Astronautes no podien obviar el protagonisme del Guillem i dedicaven força temps a planificar accions futures.

Han passat els anys, concretament dues dècades de les vivències de la classe dels Astronautes, i el Guillem treballa actualment de delineant en un despatx d'arquitectura a Barcelona on dissenya projectes urbanístics i fa dibuixos amb ordinador. L'afició per convertir pensaments en dibuixos va marcar l'inici de la seva carrera. La seva peculiar manera de processar el món en la qual analitza patrons té al Guillem en un constant laberint mental a la recerca d'esquemes per determinar el comportament social, el qual no entén però, imitarà per endreçar i donar coherència a les experiències socials.

Avui 18 de febrer de 2.022 m'han fet arribar els - plànols del projecte provisional per la construcció de la nova seu social del barri. He vist el Guillem entre les signatures del projecte...

Sobre l'autora...

Nascuda a Barcelona. Diplomada en magisteri.
Actualment compagino l'escriptura amb l'activitat de Social Media Màrqueting que m'apassiona.

Entusiasta de la comunicació i les tecnologies, gaudeixo reforçant la comunicació amb les xarxes socials.

Responsable de Comunicació del [Club Escola de Futbol Can Mir](#) des de 2018.

Soc escriptora de contes i narracions breus. Invento històries.

He participat en diversos concursos literaris i he quedat:

Finalista per St Jordi a CINC (CENTRE DE NEGOCIS I COWORKING) l'any 2015 amb el relat "*La Campanya*".

Guanyadora del concurs de relat breu: Relato insòlito de Rubí l'any 2013 amb l'obra "*Ganar, Ganar*".

Finalista dos anys consecutius, anys 2012 i 2013, al Concurs de Relat breu al Port Aiguadolç amb les obres: "*Petxines a la Sorra*" i "*Aroma a Mar*".

Sintetitzo les emocions en paraules, per això em diuen: [#PasionConTinta](#)

Pot seguir-me a:

Web personal rosalopezgrau.blog

Twitter [@rosalopezgrau](https://twitter.com/rosalopezgrau)

linkedin.com/in/rosalopezgrau/

instagram.com/pasioncontinta/

Publicacions **Club Escola de Futbol Can Mir**

web: <https://www.cefcanmir.org/ca/>

Twitter [@CEFCanMir](https://twitter.com/CEFCanMir)

facebook.com/groups/httpswww.cefcanmir.org

instagram.com/cefcanmir/

Agraïments

A Miguel Luque per la seva paciència;

A Jordi Peiró per l'aprenentatge diari que compartim i,

A tots i a totes els que confieu en la meva persona.

Editat : 23 d'abril de 2022

